

Az ebtartási kultúra sajnos nagyon gyerekcipőben jár Székelyudvarhelyen – ezzel nem mondunk újat, de egy becsült statisztikával megerősítjük. **Dr. Sándor Zsolt** állatorvos szerint kb. 1600 kutya lehet a város területén, ebből 150-200 azoknak az egyedeknek a száma, amelyeket gazdáik rendszeresen sétáltatnak, illetve foglalkoznak velük. A maradék majd másfélezer kutya élete kimerül a láncon tartásban, az úgynevezett házőrzésben, a napi egy tálnyi étel jelentette boldogságban. Abban, hogy gyakorlatilag

ajtócsengőként használják,

ami azt jelenti, hogy ha valaki közeledik a kapuhoz vagy belép rajta, akkor elkezd ugatni, ha pedig szabadon van, akkor általában támad, harap.

A városi kutyatartásnak azonban vannak más, civilizált és hasznos formái is, illetve a jelentősége is más. Azonban ahhoz, hogy megfelelő körülmények között tartsunk kutyát, a környezetnek is megfelelőbbnek kellene lennie. Udvarhelyen ezek a körülmények egyelőre nincsenek meg.

De akkor mi van?

Egy tíz évvel ezelőtt meghozott önkormányzati határozat szerint parkokban, játszótéren nem szabad kutyát sétáltatni. Elméletileg a tömbházak zöldövezeteiben lehet, ám csak pórázsal, illetve – amennyiben az állat esetleg agresszív – szájkosárral.

Szigorúan tilos sétáltatni iskolák, napközik területén, ugyanakkor vigyázni kell, hogy az állat ürüléke ne kerüljön a járdára, illetve a zöldövezetre. Kelemen Klára, a polgármesteri hivatal munkatársa érdeklődésünkre elmondta, hogy a határozat szerint 75 és 100 lej közötti pénzbírságra számíthat az, aki nem takarítja el a kutyaürüléket.

Egy zöldövezet – látszólag tiszta...

Hozzáette, ilyen jellegű büntetés nem történt a városban, s ehhez a nyitott szemmel járó ember azt is hozzáfűzheti, hogy bizonyos zöldövezetekben ez sajnos nem is látszik.

...de ha lehajolunk, mást látunk

A fenti két kép jól jelzi, hogy ha kutyaürülék nincs is a tömbház mellett, szemét annál több – a papírtól a tollig, a rongytól a láthatatlan fertőző dolgokig minden van az alig néhány négyzetméternyi fűben.

A kutyatartás egyben civilizációs fokmérő is – vallja dr. Sándor Zsolt, hozzátéve, hogy az olyan ebtartóknak, akik rendszeresen sétáltatják kedvenceiket, csak kb. 20-25 százaléka tünteti el a kutya ürülékét a földről. Ha az ember kutyát tart és azt sétáltatja, istenigazából akkor veszi észre, hogy mennyire szemetes a környezete. Egy kutyakölyök ugyanis mindent a szájába vesz, megkóstol, így állandóan résen kell lenni, hogy nehogy valami fertőző dologgal tegye ezt, mert mérgezést, hasmenést, férgességet kaphat. A zöldövezetek összemocskolásához a kóbor ebek, de sajnos az ember is hozzájárul – se szeri, se száma az apró szemétnek, amit egyből nem vesz észre az ember, de a kutya hamar összeszedi.

Sok kutya, sok piszok

Legalábbis nagyobb városokban ez a helyzet, de Székelyudvarhely a házi kedvencek mennyiségét illetően egyáltalán nem tartozik az ország élvonalába. Ám az olyan területekben sem bővelkedünk, ahol elméletileg a kutyát szabadon lehet engedni. Vannak ilyen helyek – pl. a Lakatosok utcájában a vízvezető árok környékén, a Kerekerdő felé vezető út bal oldalán, a terelőúton a stadion mögötti „szégyenterület” (az egykori kézilabdapálya helye) és az úttest között, ám ezek annyira szemetesek, hogy képtelenség az állatot szabadon engedni, illetve az autó elé is ugorhat.

Utóbbi helyszínen tartottunk egy terepszemlét kedden délelőtt – a hivatal alkalmazottai éppen a fűvet nyírták, s nyilván a nyírott részen a szemét jobban látszott. Nem mellékesen az említett pálya helyén újabban cirkuszi előadásokat tartanak, s egy békésen legelésző, megkötött cirkuszi mutatványállat ki-kijött a lyukas drótkerítésen fűvet harapni. Vajon mit „szólna” ehhez egy futkorászni kívánó kutya?

Székelyudvarhelyen néhány hónapja a megalkudott kutyabálokat a közeli öböl tőlti az emberekhez. Ez a hely 72 kö

Ami a város külterületét illeti, próbálkozni lehet – de itt jönnek képbe a vadászok, akiknek kilövési engedélyük van minden olyan kutyára, ami a város területétől 200 méterre szabadon jár. Viszont az, hogy egyes szombatfalvi vagy bethlenfalvi gazdaságokba rendszeresen bejárnak a medvék, nem ebbe a kategóriába tartozik...

Egyesek jobban félnek a kutyáktól, mint a medvéktől. Természetesen a kutya is lehet agresszív, harap, illetve haraphat – szokták is mondani, hogy a kutyus egy idő után a gazdira hasonlít, ha külsőleg nem is, de viselkedésben mindenképp. Madarat tolláról, ugye, embert... Az embert a kutyájáról (is).

Kettejük kapcsolata – elméletileg – boldogságot, örömet, kellene jelentsen, ám sokszor abban merül ki, hogy tiszta zöldövezetet keresnek ketten, félnek a kóbor ebek hadától, félnek az agresszívnek nevelt egyedektől, félnek a kiskutyával játszani akaró gyerekcsoporttól, félnek a kutyatolvajoktól.

Dívik utóbbi is – a kedvencet elkötik, elviszik, [majd jó pénzért visszaadják](#) – persze állatot csak az tartson, akinek megfelelő anyagi háttere is van erre, de az ilyen, előre nem kiszámított költségek is bejöhethetnek. Persze van, aki ezt a tételt másképp oldotta meg: egy konkrét esetben (a helyi folklór szerint legalábbis) a gazda vitte a pénzt (és néhány jó barátot), a telefonáló pedig a kutyát – a megbeszélt helyen a gazda kapta a kutyát, a telefonos pedig pénz helyett állítólag egy akkora verést, hogy azóta még a távoli kutyák látványától is megijed.

Egyelőre tehát ilyen tekintetben is romló város vagyunk, de hadd reménykedjünk abban, hogy lesz jobb is ez. És nem kerülünk az ebek harmincadjára.